

Viky

Dorazila k Nině, sotva s ní ukončila hovor. Policie v ulici ji značně znervóznila. Tušila, že je něco špatně. Dělala si starosti. A jak se ukázalo, oprávněně. Objímala svou nejlepší kamarádku s nadějí, že jí alespoň trochu uleví od neštěstí, kterým si procházela. Nic neříkala, jen ji hladila po zádech jako malé dítě. Sice sama žádné děti neměla, protože neměla to štěstí, ale snažila se chápat, jak se asi Nina musí cítit. Nedokázala si ani představit, co musela prožívat. Ani si to raději představovat nechtěla.

Viky, na první pohled krásná a sebevědomá žena, žila ve svém vysněném světě a veškerou energii věnovala svému dokonalému domovu. Byla vynikající kuchařka, skvělá manželka a empatická kamarádka. Nina se jí jednou svěřila s tím, že jí její dokonalý život závidí, ale Viky by nikdy nepřiznala, že ona toužila po životě, jaký vede Nina. Tedy vedla.

Když seděly obě na pohovce, Viky si všimla, že se k nim přiblížil policista. Zvedla hlavu a pokynula mu.

„Dobrý den, jsem Viktorie Remzová. Bydlím tady v ulici, jsem Ninina kamarádka.“ Podala kapitánovi ruku a nezapomněla se usmívat. Přehodila si nohu přes nohu.

„Kapitán Kryštof Beran.“

„Můžu vědět, jak zatím probíhá pátrání? Máte nějaké informace?“ Nenechala se odbýt a rukou si přehodila zářivé blond vlasy přes jedno rameno tak, že odkryla svou šíji.

„Ujišťuji vás, že děláme vše, co je v našich silách. Nasadili jsme na to spoustu lidí. Zatím jsme nenarazili na žádné známky násilného vniknutí. I z toho důvodu bych vás potřeboval vyloučit z hlavních podezřelých. Půjdeme vedle?“

Viky se nepohoršovala nad tím, že patří mezi podezřelé. Užívala si, že je středem pozornosti. Byla od přírody extrovertní. Pohladila Ninu soucitně po rameni a následovala kapitána do kuchyně. Zcela sebejistě šla nejprve ke konvici a dala vařit vodu, zatímco Beran se postavil ke kuchyňskému ostrůvku.

Přichystala hrnek na kávu.

„S mlékem?“ zeptala se.

Beran v rozpacích zavrtěl hlavou. „Ne, děkuji. Před chvílí jsem měl čaj.“

Sobě vyndala ze skříňky nad linkou sklenici, do které si nalila víno z lednice. Byla tam jako doma. I přes kapitánův nezáměr připravila kávu, k ní na talířek položila dvě smetany a vše posunula k němu. Beran šálek odstrčil stranou.

„Tak se ptejte, kapitáne,“ řekla, jakmile si sedla naproti němu.

Napětí by se dalo krájet. Viky si vyloženě libovala, když dostávala muže do rozpaků. V kuchyni bylo ticho, bylo slyšet jen práci techniků probíhající v domě. Viky by to nazvala slíděním.

„Kde jste byla v noci, paní Remzová?“ začal Beran.

„Viky.“

„Kde jste tedy byla?“